

אדומי-השער בהצגה „ראש גזר“

זה להיות ג'ינג'י

כל קהל אחר היה רק הבדל ראש אחד באולם כולו שלא טערו את אדומות — בהירות ושקטות. ההצגה המיוחדת ראש-גזר שנערכה בחסות אדומי-השער, הפכה לאסיפה

הכללית הראשונה של הג'ינג'ים בישראל. כל ג'ינג'י (ת) שכיבד (ה) את עצמו (ה) היה שם. היתה זאת הזדמנות יחידה במינה לברר אחת לתמיד שאלה שהטרידה מאז ומעולם את כל הלא-ג'ינג'ים: האם העובדה שאדם הוא ג'ינג'י בשער, משנה את גורל חייו?

גיבורת הג'ינג'ים היתה נערה בת 19, שהפכה ברלילה לכוכב. הג'ינג'ים באולם הזדהו בכל נימי נפשם עם „פרנסואה ראש גזר“, הנער הג'ינג'י שנשא על שכמו את כל קללות ותלאות הג'ינג'יות — קבדיות, זילזול החברים, האח וההורים. הם הבינו כי מאחורי הנמי שים מסתתרת נשמה עדינה, וכי הקליפה הג'ינג'ית הנוקשה עוספת גרעין אנושי נאצל.

הנערה שידעה לבטא מציאות ג'ינג'ית זו בצורה כה חותכת, עד ש' כבשה בסערה את הלבבות האדומים, לא היתה ג'ינג'ית בעצמה. עוד לפני חודש לא היתה שולמית פילין אלא תלמידת-מישחק, שאיש לא שם אליה לב במיוחד, על קרשי התיאטרון הקאמרי. לפתע זכתה לחשי רכה כללית מפי כל המבקרים. מתחת לפיאה הנכרית האדומה חלוחסת של ראש-גזר, נולד כוכב חדש לתיאטרון העברי.

שולמית, המשחקת בתפקיד ניצבת במחזה רגיל של הקאמרי, כבר שיחקה לא פעם תפקיד של נער. בבאלט הילדים של הרקדנית נעמי אליסקובסקי שיחקה את פיטר שבהצגת פיטר והזאב, ובתיאטרון הילדים קלעים שיחקה את הנער של אי המטמון. על הצלחתה בתור ראש-גזר, מספרת שולמית: „חשבתי וחשבתי על הדמות הזו, עד שהרי גשתי פתע, באחת החזרות, שהבנתי אין צריך להציג את פרנסואה. אולם עד להצגה המיוחדת לא יכלה שולמית לעמוד על האופי האמיתי של הג'ינג'ים. כל השחקנים היו מופתעים במקצת. כי הג'ינג'ים הניבו אחרת מאשר כל קהל אחר. צחוק בריא של סמחה-לאדי התפס רץ מלבם כל כמה דקות, במקומות שקהל שחור ובלונדי נרגש ונעצב. לא היה ספק: בעולמם של הג'ינג'ים, כל החיים נראים באור אחר.

את אחת ההסתיגויות

המעטות לסענה הכללית, השמיעה החילת מרים וולפין, 20: „מפריע? תלוי מתי. בדרך כלל זה לא מפריע, אבל יש המון פעמים שזה כן מפריע. למשל, לג'ינג'ים אין אף פעם שם. תמיד קוראים להם ג'ינג'י ודי. אני דוקא אוהבת שיקראו לי מרים.“

ל שמעון נחמה, 19, חיל בשורת טובה, ישנן בעיות ג'ינג'יות סיפוסיות. ביחידה שלו יש ג'ינג'י מתחרה. מתוך לזה יש תמיד אינצ'ימויות, מסוג „הג'ינג'י ג'י שלכם לא הצדיע לי היום ב' חצר.“ „תמיד מבלבלים בין שנינו ומענישים דוקא אותי.“

★ ★ ★

ג'ינג'ים רוצים לחיות.

אחד מהג'ינג'ים המתגאים מאד בצבע שערם ובכל זאת עוסקים במלאכה מועילה, הוא יעקוב פליט, 30, טכנאי בניין בתה"ל: „אני עליתי מקנדה לפני 10 שנים. בקנדה יש הרבה ג'ינג'ים. התופסים מקום חשוב בחברה.“

ג'ינג'י צעיר, חיים ניסני, 16, הלומד בבית-ספר שבח בתל-אביב, הכריז: „ג'ינג'י זה פירמה — הפירמה! להיות ג'ינג'י ג'י זה יחוס גדול.“ כשנשאל על מידת התקדמותו בלימודים, הודה במבוכה: „זה באמת לא כל כך טוב. המורים תיכף שמים לב אליך. התברר שהראשים שלהם שחורים, בולטים פחות.“

מורה ג'ינג'ית תצליח

„הרבה יותר ממורה בע' לת שער שחור“, אמרה, ספק בצחוק, ספק רצינות, אסנת קור' בלנץ, 17.5, הלומדת בסמינר לוינסקי בתל-אביב. „להיות ג'ינג'י זה אייזון. כולם שמים לב אליך!“ הכריזה בהחלטיות. „לי ג'ינג'יות הולך תמיד. עובדה ש' יש כאלו שצובעות את השיער.“

ילדים שבחבורה הוס' תעו מאד למצוא באולם עשרות ג'ינג'ים מבוגרים. עמוס שטרן, 12, מרחוב בן-יהודה ב' תל-אביב, הסכים לספר על חייו כג'ינג'י בשכונה: „בתחילה, היו הילדים צוחקים לי ולועגים לי, עכשיו הם לא מעיזים. ג'ינג'י הוא באמת ג'ינג'י — אבל הוא יודע גם להרכיץ.“

יל משוחרר ג'ינג'י, היה

שלמה אנווי, 20, סקיד ב' חברת הפירסום אפרוני בתל-אביב. כמומחה לפירסום, נשאל כמובן על מידת החשיבות של הצבע הג'ינג'י לחיי החברה ול' הצלחה בה. השיב אנווי: „רא' שית כל, עליכם לדעת שכל ה' ג'ינג'ים הם ממורים. מי שממור, מסתדר תמיד טוב מאד.“

